ו א מיי' פ"ד מהל' ערכין

שינויי נוסחאות

ל] מיבת סבר נמחק (ש"ח). כן אם משנת היובל (ש"ח). ג] כמיב אם בשנת (ש"ח). ד] קחום ליגאל בשנת (ש"ח). ד]

בגירוע (m"m), ה] נמי משנת ושנת

בנירוע (ש-ח.) כן ומי משתר ושמת (ש-ח.) מו פוזלדיון לשנה רכי (ש-ח.) מיכה שנה נמקק (ש-ח.) מון מיכה שנה לה (ש-ח.) מון ככלל השנה רייבל לה שבה משנה היובל ולא שנה היובל בכלל [הק"ד] (ש-ח.) מון עד רש"ש, און אמלי ליהריב

ין עד רש"ש, יחן חממי ליתיב סלע ופונדיון לשנה לא ליתיב אלא סלע לשנה (ש"ח). יבן ל"ק, יגן שנה הואיל ושנה (ש"ח), ידן דשנת היובל הבל (ש"ח),

טו] יעב"ן מח"ו, טו] משנה דקאמר מתני' קמ"ל דנשנת יובל

דקאמר תחני קמ"ל זכעת יונג (ש"ח). יו] דמ"ט סלעים (ש"ח). יח] סלע דהוא מ"ח פונדיונים דהו פונדיון לכל שנה עם הסלע חסר לנו פונדיון אחד זהו

הסלע הסר לנו פונדיון מחז זמו פונדיון מחז זמו פיונדיון (שייח). עו] אנים וליכא לפיקר כל סתנת [וים אל נמקר] לכל מקדיש פחות (שייח). ל] אלל מקדיש פחות משתי שנים לפני היובל לא ידע לפי שאון עד סיונל כיא שנים לפני היובל לא ידע לפי שאון עד סיונל כיא שנים לפיקר שונים לישוב היובל לא ידע לפיקר שליון עד סיונל כיא שה היובל שליון עד סיונל כיא שה לפיקר שה היובל שליון עד סיונל כיא שה לפיקר שה היובל שליון עד סיונל כיא שה לפיקר שה היובל ביא שה לפיקר שה היובל ביא שהיובל ביא שה היובל ביא שהיובל ביא שה היובל ביא שה היובל ביא שה היובל ביא שה היובל ביא שהיובל ביא שה היובל ביא שהיובל ביא שה היובל ביא שה היובל ביא שה היובל ביא שהיובל ביא שהי

פחין עד היוכנ כ"ח שנה נפיקן השמיעני המלח (מ"ח). לכן פחות מב' שנים לפני היובל שאם יגאל אין לו גירוע וע"יל כוי והשאר יש למחוק (צ"ק), לגן מיכות דאו חוא לימול בדפו"ר וע"י ל"ק לעיל,

הח ניתח בדפרוייר ועדי נייק נעינ, לד] דקתני מתמניתין (היק מקייים לה] מהרשיק מייז ולייק מקייים הגיין, לו] דהשנה מתחל בנייה מיית (צייק), לו] מראש השנה (שיח), לח] ולא נאמר ששנת יובל

נמשכת עד יום הכפורים (המ"ד) למן לא מנתו שלמי זכל נמשכת עד יום הכפורים (המ"ד). (מ" מ"ן ל"ק, (ז ל") הדרל מאריכה (צ"ק), (ז) הדרל ומדרבנא הכל הדרל ומדרבנא הלא לת לדה לו ללו הפריכא ללות לדת לי ללו הפריכא

הוי לריד (ש"מ). לבן גי' ל"ה אי לאו

חי לרק (שיח), גבן גיי ליק מי למו פירכל חי לריך, גלן גי ל"ק ליכל ק"ו ומקדשון וכר, לדן כרבי דאמר בריש כי השג יד ראשון וראשון (שיח), לדן איים הקדשי היובל (שיח), לדן גיי ליק הקדשי בה, לדן מכח הקיד דלא מצי למינתר דרב ברבי ושמואל

ברבגן וקאי פלוגתא דרב ושמואל

ברבבן וקחי פטוגתם דרב ושמוחנ בפלוגתם דתנחי דוה לח יתכן (ש"ח), לח] ולח קחי פלוגתם דרב ושמוחל בפלוגתה דתנחי דוה ל"ק,

. (ט] א"כ אמאי קאמרי רבגן (ש"ח),

מ] לשנה כיון דשנת (שיח), מה] לשנה כיון דשנת (שיח), מה] ל"ק, מג] ההיא כרבנן כדמשני לעיל (ש"ח),

ז ב מיי שם הלי"ב:

הוא דנפקא 6וכהנים משולחן גבוה קא זכו

מאי מעמא דרב דאמר קרא בו יואם משנת היובל ושנת היובל בכלל ושמואל מי כתיב

גו ואם בשנת היובל משנת היובל כתיב

משנת שאחר היובל בשלמא לרב היינו

דכתיב אם משנת היובל יואם אחר היובל

אלא לשמואל מאי אחר היובל אחר אחר מיתיבי מקרישין בין לפני היובל בין לאחר היובל ובשנת היובל עצמה לא יקריש ואם

הקדיש אינה קדושה אמר לך רב אינה קדושה ס בגירוע אבל קדושה ונותנין חמשים מכלל

דלפני היובל קרושה ליגאל בגירוע והא רב

ושמואל דאמרי תרוייהו אין מקדישין ליגאל

בגירוע פחות משתי שנים אמר לד רב

הא מני רבנן היא ואנא דאמרי כרבי דאמרי

ראשון וראשון בכלל שביעי ושביעי בכלל

הכא נמי (4) כן בשנת ושנת היובל בכלל אי

כרבי פונדיון מאי עבידתיה וכי תימא לית

ליה והתנן מהקדישה שתים ושלש שנים לפני

היובל רבי אומר אומר אני נותן סלע

ופונדיון זו רבי כרבי יהודה סבירא ליה

דאמר לשנת חמשים עולה לכאן ולכאן

לשמואל לימא רבי כרבגן סבירא ליה דאי

כרבי יהודה סלע ושתי פונדיונות מיבעי ליה

ע"כ לשמואל רבי כרבגן סבירא ליה תא

שמע יולא גואלין אחר היובל פחות משנה

בשלמא לשמואל לא גואלין לאחר יובל פחות

משנה אלא לרב מאי אחר יובל זו שנה

מי סברת אחר יובל ממש מאי אחר יובל

א) ובילה כא. וש"כו. ב) ולעיל יח:ח. ג) לקמן כה. ע"ש, ד) [לעיל יב: וש"כן, ד) [שמוח יב],

תורה אור השלם

1. אָם מִשְׁנַת הַיֹּבֵל יַקְּדִּישׁ י אבי ... שַּׁדַהוּ בְּעֶרְבְּךְ יְקוּם:

ויקרא כז יז ואָם אַחַר הַיּבַל יַקְדִּישׁ ין אָת בּלּוֹ וְיַבְּל אָת אָר בּלַהְן אָת בְּלֶּבְל וְנְגְרִע מֵעְרְבָּךְ: עַד שְׁנָת הַיֹּבַל וְנְגְרַע מֵעֶרְבָּךְ: עד שְׁנָת הַיֹּבַל וְנְגְרַע מֵעֶרְבָּךְ: ויקרא כז יח

הגהות הב"ח

(A) גמ' הכא נמי משנת ושנת:(5) רש"י ד"ה אי רצי וכו' אמאי לא ליתב רק סלע לשנה:

מוסף רש"י

משלחן גבוה קא זכו. כענד הנוטל פרס מבית רבו (ביצה כא.). שנת חמשים עולה לכאן ולכאן. שנת היובל, ושנה ראשונה לשמיטה הבאה (ר"ה מ.) והיא כאן. שנת היוכל, ושנה למשומה מיטה הבאה (ר"ה מ.) והיא תחלת יובל הבא (לעיל יב:).

רבינו גרשום

ורב אמר מוף מוף. אפי׳ לר׳ שמעון מי קא הדרא לבעלים לכהנים הוא דנפהא ועדייז איכא שמואל כר׳ שמעון סבירא ליה: מ"מ דרב. דאמר קדושה: [אמר ורא כו' אלא לשמואל קרה כל האת ישבותי בהי אחר היובל]: אחר אחר. כלומר אם משנת היובל משמע משנה שאחר היובל ולא יובל עצמה ואם אחר היינו אחר אחר דהיינו שנה שלישית: [אמר לך רב הא פני. דקחני ובשנת היובל עצמה לא יקדיש: רבנן היא. דלית להו עד ועד בכלל וקא ירשי ואם משנת ולא שנת ממש: ואנא דאמרי כרבי. דאית ליה עד ועד בכלל כדאמר מיום בראוווו עד יות הווורוטי ראוווו עבידתיה. כלומר כיון דקא חשיב שנת חמשים בכלל חשבון שנות שנו ותשים בכלל ווסבון שנות היובל בהדי מ"ט דקדשה נמי בשנת היובל אם כך הוא שקל נ' דקא פליג ליה לפונדיון שתהא פונדיון לכל שנה אמאי כיון דשנת נ׳ קדשה נמי כבשאר שני ובל ליתיב לה שקל נ׳ לגופה: וכי תימא. הכי נמי דלית ליה וכי היטא. חבי נמי דיתה פונדיון לשנה והתניא הק שתים כו': ר' דאית ליה פוני לשנה כר' יהודה סבירא לשנה כד" יחודה סבידה ליה דאמרן שנת ג' עולה לכאן ולכאן. וכיון דקא חשיב ליה [נמין להתחלת שני יובל הילכך פייש שקל לדידיה וקא פליג ליה לפונדיונין: לשמואל. דאמר אינת קדושה [לימא] ה" אינת ליה פונדיון אחד לשנה כרבנן מבירא יה דלים להו שום חמשים ליה דלית להו שנת חמשים עולה לכאן ולכאן אלא באפי נפשה הויא ליובל הילכך פליג שקל דידיה לפונדיונין (כשמואל) (לשמואל) דאמר אינה קדושה: ראי כר' יהודה סבירא ליה דעולה לכאן ולכאן להתחלת דשורה יכאן היכאן החומה החשבון מ"ט ולשנת חמשים א"כ לא הוי בין יובל ליובל אלא מ"ח שנים פשו להו ב' שקלים חלקם לפונדיון נמצא לכל שנה מל מ״ח] סלט ור׳ פוודיוויו

ורב. אמר לך לרבי שמעון יו לאו יליאה היא דסוף סוף לבעלים מי הדרא: בשלמא לרב היינו דכתיב אם משנת היובל. חמשים סלעים אם לאחר היובל גירוע: אלא נשמואל מאי אחר היובל. הא קרא קמא דבעי חמשים נמי לאחר היובל קאי: אחר אחר. כגון שתים ושלש שנים אחר היובל איכא גירוע

אבל אקדשה בשתא דבתר יובל ליכא גירוע: חינה קדושה ליגחל בגירוע. שהרי יש כאן יובל שלם: מכלל. דהא דהתני בההיא מהדישיו לפני היובל ליגאל בגירוע קאמר והא רב ושמוחל כו': אמר לך רב. ודחי הח דקתני מקדישין ודחי ליתן חמשים קאמר ובשנת היובל אינה קדושה כל עיקר ולא תיקשי לדידי דהא מני רבנן היא דפליגי עליה דרבי בפרק השג יד (לעיל דף יח:) דאמרי ראשון ולא ראשון בכללשו : ואנא דאמרי כרבי. ולשמואל אפילו לרבי אינה קדושה דכי אמר רבי מיום הראשון וראשון בכלל התם הוא דכתיב 🔊 ועד יז דשייך ביה לשון מיום אבל הכא דלא כתיב ועד ין ה"ל למיכתב בשנת (הכא) מודה רבי דלא הוי בכלל: אי רבי. דריש הכא משנת ושנת בכלל אלמא בשנת היובל קאי קרא וקאמר יתן נ' סלעים פונדיון מאי עבידתיה כי מקדים עשר או כ' שנה לפני היובל אמאי יאן (כ) יבן [יהיב סלע ופונדיון] ליתיב סלע לשנה דכיון דכי מקדיש ופריק ליה בשתא דיובל גופיה לא יהיב אלא חמשין אשתכח דלא מטא לכל שנה ושנה של יובל אלא סלע שהרי מכאן ועד יובל הבא נ׳ שנה יב הואי ושנה זו בכלל הילכך כי פריק לה שתים או היובל סלע הוא דבעי שלש לפני למיתב בכל שנה ותו לא: עולה לכאן ולכאן. שנת היובל היא מיובל שעבר ומונין אותה שנה אחת ליובל הבא הילכך עם שנה זו אינן עד שנת

יובל הבח חלח מ"ט ידו ושנת היובל באמצע הבא אינה נמנית עמהן שהרי יובל משמט בתחילתו ומכי עיילא שנת יובל אי פריק לה אחר נפקא לכהנים כדכתיב והיה השדה בלאתו ביובל [ויקרא כז] אשתכח [דאחר] הפודה שדה אחוזה בשנת יובל עלמה כשהוקדשה אינה בידו אלא מ"ט שנים וקא יהיב חמשים סלעים דמטי סלע ופונדיון לכל שנה: לשמואל. דאמר דהכא מודה רבי שום דמשנת ולא שנת בכלל ואשתא דבתר יובל קאי קרא וקאמר דיהיב חמשין: לימה רבי. דחמר נותן סלע ופונדיון לשנה: כרבנן סבירה ליה. דפליגי עליה דר' יהודה דאין שנת יובל שעבר ממנין יובל הבא ולבד ההוא שתא יש כאן מ"ט שנים דאי כרבי יהודה סבירא ליה דאמר אין ביובל אלא מ״ח לבד משנת יובל שעברה וקרא בשתא דבתר יובל קאי אישתכח דיהיב חמשים סלע למ״ח שנים דמטי סלע ושני פונדיון: בשלמה לשמואל פחום משנה. שון קאמר דקמ"ל מתני" דבשנת יובל עצמה אם הקדישה אין צריך ליגאל דלה קדשה:

בשרה מלם לסדר שחר השנים שבוחפין פפי חשבון בית דע מותר שעורים פותנשים "רפע ענתים" וכל ענתים עום הקדים שבוחפין פפי חשבון בית דע מותר שעורים פותנשים שקל כסף כך פיי במוספי אבל קלת קשה לקתן על זה ומ"ז הרמ"ר פירש שבותר שמואל ולפיכך הולרך לפרש דרב כרפי ספירא ליה דתשנת היובל ושנת היובל בכלל קאמר ואם מאמר כיון דרב ספירא ליה דקרא דמשנת היובל ושנת היובל בכלל קאמר אם הולרך לסתור הקל וחומר דהא קרא בהדיא כמיב דשנת היובל עלמה בכלל וייל דאם הק"ז טוב אפי רבי לא היה אומר דמשנת היובל ושנת היובל בכלל קאמר אלא היימי אומר אפי רבי מכח הק"ז מנה בלל היים אומר אפי בשרא למיב נמי קאמר אלא היימי אומר אפי לרבי מכח הק"ז מולא למד במשרא בתוח של במולא מולא דמלים קדושה דכם הק"ז מולא דלא אמר דמשנת היובל שנת חיובל שנת חיובל של היים אומר אפי יום במולא למכו במים במולא במולא המלף ובי לאומא דבול במולא המלים וה לא יתכן אלא ודאי אליבא דרבי פליגי כדפי׳ טעמייהו אבל לרבנן אפי׳ רב מודה דמקדיש בשנת היובל עלמה אינה קדושה והכי איתא לקמן בשמעחין:

אכזר דך רב הא פני רבון היא. ואוא לאחרי כרבי לפירוש הפני לפירוש הפני לעול דכיון דלא דבר הכחוב בשנת היובל עצמו היה לנו לוחר דאם הקדיש בה הרי היא קדושה ליג לעוד אואל לאחרי כרבי לפירוש החוד לעול דכיון דלא דבר הכחוב בשנת היובל עצמו לאחרי בכל שנת היובל עצמה לא מקדיש ואם הקדיש אינה קדושה היה לנו לוחר דאם הקדיש בה הרי היא קדושה היא קדושה היה לנו לוחר דאם הקדיש בה הרי היא קדושה ליגאל בשויה אבל ליה מורי הרמ"ר ניתא : אי ברבי פונדיון פאר עבידתיה. וא"ח למה לו למיפרך משום דסבירא ליה כרבי הוה ליה למיפרך בהדיא לרב מה היובל שנים לפני היובל נותן סלע ופונדיון לשנה מו מאן נותן דף כה. הקדישה שתי שנים או שלש שנים לפני היובל נותן סלע ופונדיון לשנה מו פונדיון מאי עבידמיה ויש לומר דמזה הוה מצי לשנויי ההיא ^{מבן מח}ן [רבנן היא] כדמשני לעיל אצל מרבי פריך שפיר דרבי אומר כמו שמפרש הש"ס:

קתקדסיה (ישנה מיבעי ייה): על בורחיד לשמואל (דאמר אינה קרושה) ברבגן מבירא ליה. דלא חשיב שנת נ' אלא לסוף יובל וכיון דאמר אינה קרושה פייש שקל דידה ופליג ליה לפגנדיון ולא אוא אלא סלע ופונדיון לשנה: בשלמא לשמואל. דאמר אינה קדושה היינו דקתני ולא גואלין ומקדישין לאחר היובל פחות משנה למעוטי שנת היובל עצמה דאין מקדישין וגואלין: אלא לרב. [דאמר] דקדשה מאי אחר היובל: [אמר לך רב] מי סברת (מאי) אחר היובל אחר היובל שנה הסמוך ליובל דקא דייקת למעוטי יובל עצמה לא: מאי אחר היובל באמצע היובל. כלומר בכל שנים שבאמצע היובל: יו מ"ט סלעים למ"ט שנים פש לך סלע ייו דהוא מ"ח פונדיון ווהו פונדיון שמביא לקלבון כדאיתא בבכורות (דף נ.) אבל אם הוא גואל בפחות משתי שנים לפני היובל אינו מגרע כלום אלא גואל כור זרע

> ונגרע מערכך ומיעוט שנים שתים יש אבל כן משתי שנים אין לו גירוע לפיכך

םות פוף לבעלים מי קא הדרא. וא"ת למה ליה לתרוני הכי לימא דלית ליה סוף סוף בפנים שי שא הראה וייש ננה יהי נוחות היי מוח דים מי ה ק"ו דשמואל וייל משום דלקמן (דף מני), גבי פלוגחא דרב ושמואל דמוכר

שדהו בשנת היובל עצמה קאמר מאי טעמא דשמואל ק"יו ומה מכורה כבר כו'
ופריך החם ולרב לא אמר ק"ו כה"ג והמניא יכול ימכור בתו כשהיא נערה

אמרת קל וחומר כו' ומשני התם לא הדרא לא! ומוצגא הכא הדרא ומוצגא

אלמא לב! אים להו אי לאו פירושו היי לריך רב נמי למילף ק"ו כדילפיון ליה

במוכר בתו נעדה לפיכך הולרך הכא לרב לסתור הק"ו וה"פ סוף סוף בוף לבעלים מי קה הדר וכיון דלה הדר מו לפעלים מו לג] לה מקדישין כדין שדה החחה: מאר שעמא דרב אמר קרא ואם משנת היובר בו'. וה"מ המאי הולרך לפרש טעמא דרב כיון דסתר ק"י דשמואל דהא שמואל עיקר טעמיה מכח ק"י הוא וי"ל דע"כ הולרן לרב לומר דקרא דאם משנת היובל רולה לומר דשנת היובל בכלל כרבי לד] בריש פ' השג יד (לעיל דף יח: ושם) דאמר ראשון וראשון בכלל דאי אמרת משנת היובל שנה שאחר היובל כמו שמואל א"כ לה] שנת היובל עלמה מאחר שלא דבר בה הכחוב היה לנו לומר שאם ^{לון} הקדש בא שיגאול עלמה מאחר שלא דבר בה הכחוב היה לנו לומר שאם ^{לון} הקדש בא שיגאול בשויה ולא כסדר שאר השנים שגואלין לפי חשבון ביח זרע חומר שעורים בחמשים

הראיש זיל: ושנת היובל בכול. הראיש זיל: ושנת היובל בכול. ואפילו לרבנן דרבי דלא דרשי מראשון וראשון בכלל אע"ג דכתיב ביה עד הכא דרשינן ליה מדכתיב בתריה אם אחר היובל מכלל דמשנת היובל הוי שנת היובל בכלל, והאי דקאמר רב משנת היובל ושנת היובל בכלל לא בעי למימר דמשנת היובל הוי שנה שאחר היובל אלא ששנת היובל יש לה דין של כל שנה שאחר היובל דהא ליתא דבשנת היובל נותן חמשים ובשנה שאחר היובל מגרע שנה ונותן והכי הוי ליה למימר מאי משנת היובל

בחמשים סלעים שלימים כדכתיב (ויקרא כו) וחשב לו את הכסף על פי שנים הנותרות עד שנת היובל ורב 6 סבר סוף סוף לבעלים מי קהדרא לכהנים

> בא התנא לאשמועינן שיהא אדם חס על נכסיו ואל יהדיש פחות משתי שנים לפני היובל שלא יצטרך לגאול בלא גירוע אלא נותן חמשים סלעים שלימים וא"ת ניתני נמי אין מקדישין שנה ראשונה של יובל כדי שיהא חח על נכסיו דאז נמי גואל בלא גירוע ויש לומר דזה לא הולרך לומר דיודע המקדיש שאם גואל יגאל בלא גירוע וקביל עילויה שהרי היא עולה חמשים סלעים למ"ט שנים חשבון סלע ופונדיון לשנה אבל כאו כאן השמיענו לפי שחין עד היובל כ״ח שנה לפיכך (לא הזהיר) השמיענו התנא שיהא חם על נכסיו ואל יקדים ככן שאם יגאל פחות משתי שנים כגו דאו הוא לפני היובל אין לו גירוע ועוד יש לומר דלפיכך לא תנא נמי אין מקדישין שנה ראשונה של יובל לפי שיכול להמחין עד ג׳ שנים לפני היובל ואז לא יהא לריך ליתן כי אם שלש סלעים ושלש פונדיונין לפיכך לא הזהיר התנא אלא בפחות משתי שנים דאז הוא לריך ליתן חמשים סלעים שלימים ואם המתין עד היובל לא יחזור עוד לידו וא״ת מאי קמ"ל הא כדן כהן (קתני) מתניתין למקדישין בין לפני היובל בין לאחר היובל וי"ל דהכי פי׳ דאע"ג בין דאין השנה מתחיל אלא מן בראש השנה מ"מ יובל אינו מתחיל עד יום כפורים בין לאחר יובל זה אחר ראש השנה של סוף שנת היובל כתו לא נאמר ששנת כטוֹ יובל לו (מערכך) עד יום הכפורים:

שימה מקובצת

מאי מעמא דרב. דנהי דלא מצי סבר רב קדושה ויוצאה לאלתר ביובל [דהא אי] אקדשה קמי יובל לא הדרה ביובל מ"מ קדושה ויוצאה לכהנים ביובל קדושה ויוצאה לכהנים ביובל הוי ליה לרב למימר כמו שאם הקדישה מקודם ואמאי אמר רב קדושה ונותן חמשים, ומשני . אמר קרא אם משנת היובל ושנת אמר קרא אם משנת היובד ושנת היובל בכלל, וא"ת כיון דהאי טעמא דקאמר רב סוף סוף לבעלים מי קא הדרא אינו מספיק לישב דברי רב וצריך לתרץ דברי רב דיליף לה מקרא, יונוץ דבור דב דיליף לה מקוא, א״כ למה ליה למימר סוף סוף לבעלים מי קא הדרא נימא דיליף רשמואל ואח״כ פירש דטעמא דרב מקרא והדר תו קאמר דטעמא דשמואל מהאי קרא.

פל שנה שאחר היובל דהא ליתא דבשנת היובל ונחן חמשים ובשנה שאחר היובל מגרע שנה ונותן והכי הוי ליה למימר מאי משנת היובל שנה שאחר היובל מרש שאחר היובל מגרע שנה ונותן והכי הוי ליה למימר מאי משנת היובל שנה האם אי אחר היובל במלו אחר היובל במצע היובל. במצע הוובל. במצע הוובל. במצע הוובל. במצע הוובל הבלו אחר היובל מהל ואחר היובל חומים ובשנה שאחר היובל המאי דהוה מצי למפרך השתא לאלתר דמינה קה הדר ממאי דהוה בצי למפרך השתא לאלתר דמינה קה הדר ממאי דהוה בצי למפרך הוא אלתר דמינה קה הדר ממאי דהוה בכל ואחר היובל מהלו אואהו אמר כרבי והדר פריך פרבי אובי. חוסי הראיש ויל: הש מע בני בי הימ היובל שנה במצעה היובל בכלו אואהו אמר כרבי והדר פריך פרבי אובי. חוסי הראיש וילו העם למות מותר היובל הוה פרושה אינה קרושה ליפדות אלא קרושה ויוצאה לכהנים ובה"ג אמרי לקפן פי בתרא (כבי למות משור מיד לא בותר) במצעה היובל מהות משה וילו נתכן (כני"א) ו"ח דב לית ליה ה"ח במצעה היובל מהות משה מיד ליו היום לעותר היובל פחות משנה מיד כלי נדוע אעיג וליכא דבות היובל מהות משה מיד ליו בתכן (כני"א) ו"ח דב ליון. אומר ר"י דהא דאמרי מקרישה לפנו היובל ביו אומר ר"י דהא דאמרי מקרישה לפנו היובל ביו של היובל היובל ואומר ליבי מותי הוסי ב"ל במות משור מפיק מפשט הפסוק כ"ש לרבון את להו הק"ז את ליה הק"ו את ליה הק"ו את ליה הק"ו את ליה מק"ו ב"ל אומלן להר והול לחבין במים הפסוק כ"ש לרבון את להו הק"ו לא הוחוה לא פצינו קדשה שהוה לשמואל דאית ליה הק"ו את ליה מק"ו ב"ל אומלן להיה וה"חן בר"ם בעל א הוא לו הק"ו ב"ל"ח בל ה"ל אומלן להו הק"ו המ"ל במא אחרוה לא מצינו קרושה בשוויה כיון דגבי שדה אחרוה לא מצינו קרושה בשוויה ליון הושים בשלחה בשלחות במיות במות במות במות בעל היום להיום להיום להיום למים להום ליום להיום להיום למות משור במים אל הבנון ה"מן וק"ה וה"מן וקדשה בשוויה ליון בשורה לו מצינו קדשה שנה היום למות משה משה בשלח במות היום למות משה משה במות היובל מחות משם המשה במות היום למות משה משה במות היום למות היום במות היום למות היום למות משה היום במות היום במ